

César González-Bueno

CONSELLER DELEGAT DE BANC SABADELL

► L'entitat ha obtingut un benefici rècord en plena opa hostil del BBVA amb uns guanys sense precedents fins al juny, 791 milions, el 40,3% més; i ha elevat de 2.400 a 2.900 milions la remuneració als accionistes fins al 2025. González-Bueno va afirmar que «avui no toca parlar d'opa» i va destacar que «el més important és la transparència».

Miguel Bosé

ARTISTA

► El cantant, l'horticultor Josep Pàmies i la seva associació Dolça Revolució, coneguts per defensar perillosos postulats pseudocientífics, tenen previst organitzar un esdeveniment «negacionista» di-vendres a Mallorca, segons ha denunciat l'entitat Cercle Escèptic, que ha demanat al Govern de les Illes Balears que suspengui l'acte.

Luis García Montero

DIRECTOR DE L'INSTITUT CERVANTES

► Barcelona acull la reunió dels directors dels instituts Cervantes repartits per tot el món. Al tractar-se de la primera vegada que se celebra a la ciutat, la Reina va presidir una sessió de treball centrada en el multilingüisme. Letizia va animar els directors a continuar amb la seva «missió de promoció i difusió de l'espanyol i de les llengües cooficials».

Tradició i història

La salvació de la humanitat

Josep Maria Fonalleras

La muntanya dels Sants Metges, a Sant Julià de Ramis, és una elevació que domina la plana de Girona i la de l'Empordà i que, en conseqüència, al llarg dels segles, s'ha convertit en una talaia privilegiada i en un indret d'un alt valor estratègic. La civilització neix en aquesta mena d'espais, allà on hi ha rius que generen vida, un terreny que es pot cultivar i una hipòtesi de seguretat per a qui els habita. Els Sants Metges és també una mena de parc temàtic per als arqueòlegs. Els de la Universitat de Girona hi han localitzat restes paleolítiques, iberes, romanes i visigòtiques, esglésies, temples, cementiris, poblets. L'antic assentament de Kerunta va ser l'origen de la Gerunda que es va instal·lar, més tard, a prop dels meandres del Ter.

Explico tot això perquè en un lloc que va ser una fortalesa construïda al segle XIX (i que mai no va exercir com a tal,

El que anomenen Esperit Roca és ahora restaurant, hotel, destil·leria, exposició permanent del seu llegat i celler. I molt més

excepte un període en què es va convertir en polvorí, durant la guerra civil del XX), els Germans Roca han instal·lat una nova forma de civilització, el que anomenen Esperit Roca i que és ahora restaurant, hotel, destil·leria, exposició permanent del seu llegat i celler. I molt més, perquè en aquesta muntanya han estat capaços de reconvertir el laberint del castell en una amalgama que combina la tradició,

la consciència de la història, tot allò que els ha fet ser com són, amb l'afany de modernitat, un esforç continuat per anar sempre més enllà en la recerca de nous camins gastronòmics i culturals.

La joia de la corona és, sens dubte, la bodega dissenyada per l'equip d'arquitectes Fuses-Viader, que no va pensar fa anys, quan es va fer l'obra de reconstrucció, en un espai per emmagatzemar-hi vins, sinó més aviat en un àmbit de confluència circular. És del tot impressionant, sobretot per l'ull de bou zenital. És com si algú hagués decidit fer descendir la cúpula del Pantheon de Roma fins que la poguéssim tocar amb les mans. Aquesta sala, abans, ja tenia un cert aire religiós, predisposava a una certa introspecció, però tenia un seriós problema d'acústica. L'havia vist despullada, fa temps, i aquesta és la impressió que em va quedar. Ara, Josep Roca li ha donat una nova vida, una presència certament espiritual. Ha convertit la sala de la cúpula en una bodega on pensa enquirir-hi prop de 80.000 ampolles. El germà mitjà dels Roca en parla amb reverència, amb aquell seu discurs tan mesurat i ric. La disposició dels vins, en estructures metàl·liques, fredes i racionals, contrasta amb la música barroca que converteix l'espai en un temple pagà. Pitu Roca comenta que les disposa una a una al seu lloc, amb el punt just de ritual que demana la cerimònia. S'acosta molt, aquesta perseverança, aquesta labor callada i constant, al poema de Joan Maragall (*Elogi del viure*) que els germans exposen com a emblema de la seva feina: «Com si de cada detall que penses/ de cada paraula que dius/ de cada peça que poses/ de cada cop de martell que dones/ en depengués la salvació de la humanitat». Aquest és l'esperit Roca. I acaba Maragall: «Perquè en depèn, creu-me».

■ Josep Maria Fonalleras és escriptor

Negociacions després del 12M

Al costat del mar de La Gavina hi ha política

Àlex Sàlmon

L'última vegada que vaig veure Carles Puigdemont va ser en una celebració de l'Hostal La Gavina. Anava acompanyat de Santi Vila, llavors conseller. Eren els primers dies de l'estiu del 2017 i les coses estaven molt alterades. Malgrat això, tant l'un com l'altre es mostraven tranquils davant les últimes informacions que ja parlaven d'un possible article 155. Les pressions a Rajoy eren molt fortes. Puigdemont maniobrava per tenir un Govern pròxim al referèndum provocant una crisi de govern, però, i aquesta és una impressió personal, cap s'ho creia del tot. Santi Vila era el que menys. Per això va deixar el vaixell del Govern un dia abans de la proclamació de la república dels dos segons.

He tornat al mateix lloc. Sembla que les instal·lacions de l'hostal més famós de la Costa Brava, a s'Agaró, sempre són presents en els moments rellevants de la història del país. En aquest cas va ser a causa de l'actuació del tenor Josep Carreras, a l'església de la Nostra Senyora de l'Esperança, situada dins dels límits de la considerada primera urbanització d'Espanya, que ara està de centenari. Amb 77 anys el tenor encara és capaç de mantenir un recital de més d'una hora i amb un nivell molt acceptable.

El projecte imaginat per Josep Ensesa el 1924 a partir d'una diminuta península dedicada a la pastura de les cabres s'ha convertit en centre de la vida cultural, social i política a l'estiu. Tot pot passar per aquí. Aquest acte del centenari estava dedicat als veïns de la famosa urbanització i, excepte els alcaldes dels pobles limi-

tros i el presi del Barça, Joan Laporta, que situarem a la llista de veïns, la política es va absentar.

L'acte de dissabte passat no és l'únic i tot apunta que divendres vinent La Gavina es posarà de llarg per rebre tot Catalunya. No obstant, el que es va viure durant aquells estius, els del 2012 i el 2017, afortunadament no tornarà, excepte que la societat catalana torni a l'estat de somieig i irrealitat d'aquells dies.

La tensió va per dins. Tots s'hi juguen molt, però amb lògica. Cada vegada és més a prop que Carles Puigdemont se salvi de la presó i torni a passejar al costat de la piscina d'aigua salada de La Gavina, sense Santi Vila. Que la política distància els amics. Tampoc està previst que a la festa de dissabte Salvador Illa es trobi amb Marta Rovira i acordin un nou pacte de finançament al costat de les aigües de s'Agaró. I mirin que l'espai dona per a reconciliacions polítiques, que no d'estrelles de cine. Expliquen que va ser a la cocteleria de l'hotel on Ava Gardner va rebre una bufetada de Frank Sinatra, després del seu *affaire* amb Mario Cabré. Per cert, el bar és exactament igual. I tot i que pot ser que aquesta bufetada mai existís, és fà-

Cada vegada és més a prop que Carles Puigdemont se salvi de la presó i torni a passejar al costat de la piscina d'aigua salada, però sense Santi Vila

cil imaginar-la.

Si ha d'existir un acord de Govern ràpid, que sigui en un lloc amb personalitat, sobretot pensant en la qualificació del titular. I amb pocs caràcters. Que després cal posar títol i les frases no entren. ■

■ Àlex Sàlmon és periodista i director del suplement 'Abril' de Prensa Ibérica